Ідуть прокажені. Леправі не можуть не йти.
Один — щонайменший — стезю твою переступає.
Його не запитуєш: хто ти, бо знаєш, хто ти/
Бо є в нього ангел — в такого, ти думав, немає?

Ти думав: хоч нині не треба оцих в самоті.
Найменшого просиш: хоч ти не дивися на мене.
І він опускає зіниці свої золоті,
бо є в нього ангел — ти думав, також прокажений ?

Та хто ще поткнеться сюди, де гуляє братва,
хто цих заховає в тумані на ратному полі ?
Хто з хворою кров'ю летить над зорею Різдва